

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.:

- o zapłatę 664,20 zł w pkt I. 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 70,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, w pkt I. 2 – oddalił powództwo w pozostałej części oraz w pkt I.3 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 487,18 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

- o zapłatę 830,25 zł w pkt II. 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 87,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, w pkt II. 2 – oddalił powództwo w pozostałej części oraz w pkt II.3 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 486,33 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

- o zapłatę 332,10 zł w pkt III. 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 131,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, w pkt III. 2 – oddalił powództwo w pozostałej części oraz w pkt III.3 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 231,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

- o zapłatę 830,25 zł w pkt IV. 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 87,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, w pkt IV. 2 – oddalił powództwo w pozostałej części oraz w pkt IV.3 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 486,33 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

nadto w pkt V – nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Płocku kwotę 584,49 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych i w pkt VI – nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Płocku kwotę 115,51 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. (wyrok k. 154-156)

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części, t.j. w pkt. I ppkt. 2 i 3, w pkt. II ppkt. 2 i 3, w pkt. III ppkt. 2 i 3, w pkt. IV ppkt. 2 i 3 oraz w pkt. V i VI.

Apelujący zarzucił wyrokowi:

I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z opinii biegłego sądowego mgr inż. Z. K. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie na tejże opinii, która nie jest miarodajna dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem biegły uwzględnił w tejże opinii jedynie ceny najmu pojazdu stosowane przez wypożyczalnię samochodowe, podczas gdy w przedmiotowej sprawie samochód uszkodzonym był wypożyczany przez warsztat świadczący jednocześnie usługę naprawy pokolizyjnej, a nadto biegły mimo wyraźnego wniosku dowodowego powódki zawartego w pkt 10 ust. 14 nie zankietował podmiotów działających na lokalnym rynku wskazanych przez powódkę w pkt 10 ust. 13 pozwu,

2. art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 248 k.p.c. w zw. z art. 187 § 2 pkt 4 k.p.c. i art. 245 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie wniosku dowodowego powódki sformułowanego w pkt 10 ust. 13 pozwu w przedmiocie zobowiązania wskazanych przez powódkę podmiotów do przedłożenia w poczet materiału procesowego niniejszej sprawy cenników usług najmu tożsamego pojazdu, względnie o zankietowanie tychże podmiotów przez biegłego sądowego sporządzającego w niniejszej sprawie opinię- celem zbadania stawek rynkowych i ustalenia, czy zastosowana w niniejszej sprawie dobową stawka najmu pojazdu zastępczego klasy C w wysokości 205,35 zł netto mieści się w tymże przedziale,

3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodowej w zakresie dowodu z dokumentów prywatnych w postaci ofert wypożyczalni samochodów o zasięgu ogólnopolskim (a. ,s., e.) z powołaniem się na „specyficzny charakter klienteli i znaczne oddalenie placówek od lokalnego rynku” i podczas

gdy Komisja Nadzoru Finansowego w Komunikacie w sprawie wytycznych dot. zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego z dnia 21 września 2010 roku w pkt 3.2. wyraźnie wskazała, że „koszt doby wynajmu nie powinien odbiegać od cen występujących na lokalnym rynku nie więcej jednak niż ceny stosowane w renomowanych, ogólnopolskich wypożyczalniach należących do wiodących sieci”,

4. art. 278 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. poprzez niewysłuchanie wniosków stron w przedmiocie liczby i wyboru biegłych, podczas gdy powódka wielokrotnie wskazywała w tym i innych postępowaniach toczących się przez Sądem Rejonowym w Płocku, że biegły mgr inż. Z. K. wydawał opinie w sprawach z powództwa (...) sp. z o.o. przeciwko zakładom ubezpieczeń przy czym ich przeważającą część należy uznać za nierzetelną i wybiórczą; biegły niejednokrotnie wykraczał w swoich opiniach poza tezę dowodową zakreśloną mu postanowieniem Sądu.

II. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 361 i 363 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że przyznane odszkodowanie nie musi pokrywać w całości poniesionych przez poszkodowanych, udokumentowanych i uzasadnionych kosztów naprawy pojazdów przywracających je do stanu przed kolizji.

Na tej podstawie apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, t.j. w pkt. I ppkt. 2 i 3, w pkt. II ppkt. 2 i 3, w pkt. III ppkt. 2 i 3, w pkt. IV ppkt. 2 i 3 oraz w pkt. V i VI

poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- w pkt. I ppkt. 2 i 3 kwoty 594,04 zł wraz z a) ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz b) ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję wedle norm przepisanych;

- w pkt. II ppkt. 2 i 3 kwoty 742,55 zł wraz z a) ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz b) ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję wedle norm przepisanych,

- w pkt. III ppkt. 2 i 3 kwoty 201,03 zł wraz z a) ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz b) ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję wedle norm przepisanych,

- w pkt. IV ppkt. 2 i 3 kwoty 742,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz b) ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I Instancję wedle norm przepisanych,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części tj. w pkt. I ppkt. 2 i 3, w pkt. II ppkt. 2 i 3, pkt. III ppkt. 2 i 3, w pkt. IV ppkt. 2 i 3, oraz w pkt. V i VI oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

Apelujący wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wedle norm przepisanych.

Ponadto apelujący wniósł o przeprowadzenie przez Sąd II instancji uzupełniającego postępowania dowodowego w zakresie niezrealizowanych przez Sąd I instancji wniosków dowodowych zawartych w pkt. 10 ust. 13 i 14 petitum pozwów. (apelacja k. 190-195)

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (odpowiedź na apelację k. 216).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje.

Zarzuty apelującego zarówno w sferze materialnoprawnej jak i procesowej sprowadzają się w istocie do kwestionowania stanowiska Sądu I instancji w przedmiocie przyjętych przez tenże Sąd stawek funkcjonujących na rynku wynajmu pojazdów zastępczych. Stawki te Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego. Apelujący zaś podniósł, że ocena dowodu z opinii biegłego sądowego oraz dokumentów prywatnych w postaci ofert wypożyczalni samochodów o zasięgu ogólnopolskim (a., s., e.) była niezgodna z zasadą swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. oraz w zw. z art. 245 k.p.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego należy w pełni podzielić pogląd Sądu I instancji, który w oparciu o powyższą opinię biegłego wykluczył przy ustalaniu rynkowych cen wynajmu pojazdów zastępczych oferty wypożyczalni samochodów prowadzących działalność przy lotniskach i renomowanych hotelach (z uwagi na specyficzny charakter klienteli i znaczne oddalenie placówek od lokalnego rynku) oraz oferty lokalnych warsztatów naprawczych, wynajmujących pojazdy zastępcze klientom na czas naprawy pozostawionego w warsztacie samochodu, przy zastosowaniu tzw. bezgotówkowego rozliczenia kosztów.

Podkreślenia wymaga, że biegły w sposób klarowny i wyczerpujący wyjaśnił przyczyny, dla których ustalając wysokość stawki czynszu najmu pojazdów zastępczych klasy C występujących na rynku lokalnym uwzględnił stawki stosowane przez podmioty zajmujące się wyłącznie najmem i z drugiej strony nie uwzględnił stawek stosowanych przez zakłady naprawcze oraz wypożyczalnie działające przy lotniskach. Ponadto, ustosunkowując się do zastrzeżeń zgłoszonych w tym zakresie przez stronę powodową w piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2015 r., biegły objaśnił metodologię i kryteria przyjęte w ustnej opinii uzupełniającej przedstawionej na rozprawie w dniu 1 lutego 2016 roku. Zauważyć należy, że strona powodowa nie stawiała się rozprawie w dniu 1 lutego 2016 roku, a następnie nie zgłosiła żadnych uwag do tej opinii. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w opinii biegłego żadnych nieprawidłowości i uznał ją za całkowicie miarodajną i przekonującą podstawę poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w zakresie wysokości stawki najmu.

Z uwagi na to, że celem opinii było ustalenie stawki wynajmu na rynku lokalnym, jako uzasadnione uznać należało odróżnienie firm zajmujących się wynajmem samochodów w głównym zakresie swojej działalności, zarówno ogólnopolskich, jak i lokalnych, a nadto podmiotów świadczących usługi wynajmu pojazdów przy lotniskach, których działalność ukierunkowana jest na określonych klientów, nie posiadających innego środka transportu na terenie kraju oraz samochodowych warsztatów naprawczych, wynajmujących pojazdy zastępcze klientom korzystającym z usług serwisu.

Dopiero dokonanie analizy różnych grup podmiotów i uwzględnienie wszystkich związanych z tych czynników pozwoliło odzwierciedlić rzeczywiste rynkowe stawki wynajmu pojazdu. Do ustalenia stawki rynkowej należało uwzględnić specyfikę rynku oraz wyselekcjonować do badania grupę podmiotów reprezentatywnych. Taką reprezentatywną grupą dla rynku lokalnego były podmioty zajmujące się wynajmem pojazdów zastępczych jako główną działalnością gospodarczą. Słusznie zatem z dokonanych obliczeń biegły wyeliminował stawki stosowane przez warsztaty naprawcze, jako że główną prowadzoną przez nie działalnością jest działalność naprawcza i serwisowanie pojazdów. Biegły zwrócił uwagę, że warsztaty naprawcze dysponują znacznie mniejszą ilością wynajmowanych pojazdów niż duże sieci wynajmu pojazdów, a prowadząc tego typu uboczną działalność względem głównej działalności, czyli naprawy pojazdów, zajmują niewielką część rynku. Szeroko rozumiany rynek wynajmu pojazdów zdominowany jest zatem nie przez warsztaty naprawcze, a przez duże i mniejsze firmy profesjonalnie w swojej głównej działalności zajmujące się wynajmem pojazdów. Uwzględnić również należało, że sposób rozliczenia kosztów przy najmie pojazdów zastępczych oferowanych przez zakłady naprawcze ma charakter bezgotówkowy, gdzie faktycznym płatnikiem nie jest wynajmujący, ale ubezpieczyciel sprawcy, podczas gdy przy standardowej usłudze najmu samochodu klient zobowiązany jest wpłacić kaucję na zabezpieczenie wydawanego pojazdu. Powoduje to, że cena nie jest kształtowana w sposób rynkowy w oparciu o konkurencję między przedsiębiorcami, warsztat może bowiem w umowie z klientem dowolnie ustalać stawkę najmu, a zatem stosowane przez warsztaty ceny wynajmu pojazdów

zastępczych nie odzwierciedlają rzeczywistych stawek rynkowych. Z kolei gdy chodzi o stawki stosowane przez podmioty świadczące usługi wynajmu pojazdów przy lotniskach, nie odzwierciedlają one cen rynkowych, gdyż ich działalność ukierunkowana jest na określonych klientów, nie posiadających innego środka transportu na terenie kraju. Wskazane czynniki w sposób niewątpliwy wpływają na kształtowanie się ceny wynajmu pojazdu zastępczego, która w zakładach naprawczych oraz wypożyczalniach usytuowanych przy lotnisku z powyższych względów jest wyższa w stosunku do stawek proponowanych przez podmioty zajmujące się najmem pojazdów jako główną działalnością gospodarczą. Z tych względów oferty podmiotów zajmujących wyłącznie wynajmem pojazdów uznać należy za najbardziej wiarygodne źródło danych o rynkowych stawkach wynajmu.

W ocenie biegłego stawki wynajmu pojazdów klasy C na lokalnym rynku, t.j. na terenie P. wynosiły w badanym okresie w przypadku wynajmu na okres 4 i 5 dni przy uwzględnieniu danych z terenu W. jak i P. od 77,23 zł do 169 zł netto za dobę wynajmu. W przypadku ofert z terenu P. stawka zawierała się w przedziale od 104,87 zł do 129,26 zł netto. W przypadku wynajmu na okres 2 dni przy uwzględnieniu danych z terenu W. jak i P. zawierała się od 80,48 zł do 169 zł netto za dobę wynajmu. W przypadku ofert z terenu P. stawka zawierała się w przedziale od 104,87 zł do 168,29 zł netto. Stawki te w sposób znaczący odbiegają od wskazanej przez powodową spółkę stawki w wysokości 250 zł netto, przewyższając około półtorakrotnie maksymalną stawkę ustaloną przez biegłego. Potwierdza to zaprezentowaną wyżej argumentację odnoszącą się do kształtowania cen przez zakłady naprawcze na poziomie wyższym niż panujący na rynku lokalnym. Biegły dokonał analizy cen rynku lokalnego i wskazał oprócz średniej ceny, także przedział cen na tym rynku. Podkreślić należy, że Sąd zastosował cenę z górnego pułapu przedziału stosowanych cen rynku lokalnego, nie cenę przeciętną, czy najniższą, a cenę maksymalną.

Opinia biegłego (art. 278 k.p.c.) podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Stwierdzić należy, że wbrew zarzutom apelacji, opinia biegłego sądowego w niniejszej sprawie spełniała podstawowe wymogi, była spójna, rzetelna, logiczna i bezstronna. Sąd Rejonowy w oparciu o jej wnioski trafnie ustalił, że zasadnym jest zastosowanie najwyższej ze wskazanego przedziału stawek najmu pojazdu zastępczego na terenie P. i okolic oraz W. w okresie powstania szkody i wynajmu tego pojazdu w firmach prowadzących tylko wynajem samochodów. Tylko bowiem stawki stosowane przez tego rodzaju firmy, a nie warsztaty naprawcze, czy wielkie firmy sieciowe o zasięgu ogólnoeuropejskim, ze względu na zdecydowanie większociowy udział w rynku wynajmu pojazdów, są stawkami cenotwórczymi na tym rynku i z tego względu należało je zastosować w niniejszej sprawie jako właściwe.

Powołując się na powyższą argumentację Sąd Okręgowy nie uwzględnił również zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów w postaci dokumentów prywatnych – ofert wypożyczalni samochodów o zasięgu ogólnopolskim. Odnosząc się do przywołanego przez powódkę dokumentu w postaci Komunikatu Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie wytycznych dotyczących zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego z dnia 21 września 2010 roku, podkreślić należy, że jako akt informacyjno-wyjaśniający organu państwowego adresowany do podmiotów podlegających jego nadzorowi, w tym na rynku ubezpieczeń, nie jest w żaden sposób wiążący dla sądów prowadzących z udziałem tych podmiotów postępowania, a nadto nie może stanowić dowodu w niniejszej sprawie, bowiem nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (art. 245 k.p.c.).

Na marginesie jedynie należy dodać, że w treści powołanego przez powoda punktu 3.2. komunikatu wskazano, iż koszt doby wynajmu nie powinien odbiegać od cen występujących na lokalnym rynku, nie więcej jednak niż ceny stosowane w renomowanych, ogólnopolskich wypożyczalniach należących do wiodących sieci. Z tego zapisu nie wynika zatem, aby przy ustalaniu cen wynajmu pojazdu zastępczego rekomendowano pomijanie stawek stosowanych na lokalnym rynku przez podmioty zajmujące się wynajmem pojazdów zastępczych, a wręcz ceny te powinny być ustalane przy uwzględnieniu cen stosowane w renomowanych, ogólnopolskich wypożyczalniach należących do wiodących sieci i nie mogą stawek tych przekroczyć.

W dalszej kolejności nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 248 k.p.c. w zw. z art. 187 § 2 pkt 4 k.p.c. i art. 245 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego powódki sformułowanego w punkcie 10

ust. 14 pozwu w przedmiocie zobowiązania wskazanych podmiotów do przedłożenia w poczet materiału procesowego niniejszej sprawy cenników usług najmu pojazdu zastępczego klasy C.

Podkreślenia wymaga, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może mieć miejsce wyjątkowo, gdy wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej, co nie miało w rozpoznawanej sprawie miejsca. Sąd I instancji bowiem dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wywiódł z nich logiczne wnioski, czemu dał wyraz w uzasadnieniu podjętego w sprawie rozstrzygnięcia. Wbrew stanowisku powoda przedstawione w uzasadnieniu wyroku rozważania umożliwiały Sądowi II instancji weryfikację co do prawidłowości oceny materiału dowodowego i opartych na niej ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy wskazał, iż ustalając stawkę dobową najmu przedmiotowego pojazdu zastępczego przyjął, iż najbardziej miarodajnym kryterium są stawki stosowane przez podmioty zajmujące się najmem pojazdów jako główną działalnością. Sąd Rejonowy słusznie zatem nie uwzględnił wnioskowanych przez powoda w pkt 10 ust. 14 pozwu ofert podmiotów, które zajmują się najmem pojazdów jedynie dodatkowo w stosunku do głównej działalności, uznając, że stosowane przez nich ceny wynajmu pojazdów zastępczych nie odzwierciedlą rzeczywistych stawek rynkowych.

Powyższe czyni bezzasadnym wniosek dowodowy złożony w apelacji o uzupełnienie postępowania dowodowego przez dopuszczenie do analizy obowiązujących stawek wynajmu pojazdów zastępczych cennika usług w tym zakresie świadczonych przez warsztaty wskazane przez powódkę w pozwie.

W konsekwencji uznać należało, że Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Zatem ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Strona apelująca uchybień takich, jak powyższe nie wykazała.

W tak prawidłowo ustalonym przez Sąd Rejonowy stanie faktycznym sprawy brak było podstaw do uznania, że zasądzone z tytułu wynajmu pojazdów zastępczych odszkodowania nie pokrywały w całości poniesionych przez poszkodowanych z tego tytułu uzasadnionych kosztów, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Z tego względu za chybiony Sąd Okręgowy uznał zarzut naruszenia art. 361 k.c. w związku z art. 363 k.c. W każdym przypadku bowiem ocena czy określone koszty poniesione przez poszkodowanego mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W realiach niniejszej sprawy tylko wynajem pojazdu za stawkę dobową stosowaną przez firmy trudniące się tylko najmem pojazdów, kształtującą się w górnej granicy stawek obowiązujących na terenie P. i W. w powyższym okresie daje gwarancję naprawienia z tego tytułu szkody bez przewyższania jej rozmiarów. Zatem prawidłowo Sąd Rejonowy zasądził odszkodowanie odpowiadające kosztom uwzględniającym wskazaną przez biegłego sądowego stawkę wynajmu auta zastępczego - najwyższą w przedziale stosowanych przez tego rodzaju przedsiębiorców.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał apelację za niezasadną, podlegającą oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego łącznie kwotę 600 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego zostało ustalone na podstawie § 10 ust.1 pkt 1 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) odrębnie dla każdej z zaskarżonych spraw.

SSO Mariola Szczepańska SSO Krzysztof Wójcik SSO Bartosz Kaźmierak